

Վազգէն առած բոցը մասադ
Արիւններուն:

Եւ աչք աչքի կը մընայինք
Մենք իրարու:
Սիրէդ՝ խուրձ, խուրձ,
Բըխէր շուշան,
Բըխէր բենեզն եօթնարփենի,
Երիզ, երիզ, պատրոյզ, պատրոյզ,

Եւ ծով առ ծով,
Ծոցդ ընելով արեւներու
Վառ առագաստ:

Իմ հայրենի քաղցր աղբերակ,
Տո՛ւր ինձի ետ
Պատկերը քառմ իմ մանկութեան,
Որ օր մ'իմկաւ
Ծոցդ ազամանդ:(")

ԵՂԻՎԱՐԴ

(*) Քերթուած մը Եղիշվարդի տակաւին ճոր հրատարակուած «Անցորդ» հատերէն:

ԱԶՔԵՐՈՎ ՄԵՍ ՈՒ ՏՐՏՈՒՄ...

Աչքերով մեծ ու օրհուսմ, ու ժըպիտովն իր ֆողեալ,
Զայն ես տեսայ, անգամ մը, ու չըկրցայ ա՛լ մոռնալ.
Ապա, ճորէն տեսայ զայն ու խօսեցայ իսկ իրեն
Քանի մը բառ բարեկամ... ու, գուտակեց զիս արդէն

Կ'ուզեմ ընկերն իր ըլլալ, իր մեծ ցաւին ապաւէն.
Ոչ թէ մոռցնել տալու զայն, այլ բառերով ընտանի,
Վարժեցընել զինքն անոր, տակաւ սիրցնել իսկ իրեն.
Անով՝ ընել զինքն ճըպա՛ւրս, ընել անով՝ զայն ա՛րի.

Ըլլալ ընկերն այդ միայն... ու, խընամփիս իմ փոխան,
Երախտապարտ թէ ըլլայ, կամ թէ ըզգայ քիչ մը սէր,
Պիտի ոչինչ ուզէի, ուրիշ ոչինչ ա՛լ տարբեր:

Զի՛ ահմարկին իր ներքեւ, ու ժըպիտին հանդիման,
Ի լուր ձայնին իր գգուող ու ծիծաղի՛ն իր ի տես,
Պիտի հոգիս իմ շէննա՛ւր, գարնան՝ երկի՛նք մը որպէս:

Ն. ԿԱՏԱՐ